

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, strona skarżąca twierdzi, że Komisja wydając decyzję obciążającą ją grzywną naruszyła przepisy ograniczające stosowanie grzywien z art. 25 ust. 5 i art. 26 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (zwane dalej „rozporządzeniem nr 1/2003”) w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 WE (obecnie art. 101 i 102 TFUE) ⁽¹⁾. Zgodnie z brzmieniem art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 1/2003, ostateczny okres przedawnienia po upływie, którego Komisja nie może nakładać sankcji za nieprzestrzeganie zakazu zawierania porozumień wynosi 10 lat od dnia, w którym ustało naruszenie. Stosownie strona skarżąca twierdzi, że decyzja wydana ponad 11 lat po zaprzestaniu naruszenia przez stronę skarżącą (dnia 2 października 1998 r.) została wydana z naruszeniem tego przepisu. Co więcej, strona skarżąca twierdzi, że stanowisko Komisji w przedmiocie zgodności grzywny z prawem, pomimo upływu dziesięcioletniego terminu przedawnienia, opiera się na błędnej jej zdaniem wykładni erga omnes zawieszenia biegu terminu przedawnienia z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003.

Po drugie, strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony, jako że nadmierny czas trwania części dochodzenia poświęconej weryfikacji okoliczności zdarzenia, podważył jej możliwości w zakresie skutecznego wykonywania prawa do obrony na gruncie tego postępowania.

Po trzecie strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo obliczając wysokość nałożonej grzywny błędnie odnosząc ją do i) okresu przed utworzeniem wspólnego przedsiębiorstwa oraz ii) oraz dla spełnienia odstraszającego wymiaru grzywny, opierając się na obrocie zrealizowanym przez wspólne przedsiębiorstwo Akcros, a nie na obrocie jaki odnotowała strona skarżąca. Zdaniem strony skarżącej grzywny winny zatem zostać obniżone o 50 %.

Po czwarte strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo oraz zasady pewności prawa, osobistej odpowiedzialności i zasadę proporcjonalności, nie określając indywidualnie kwoty grzywny przypadającej na każdy z podmiotów po stronie skarżącej, ale obciążając je w sposób solidarny.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — GEA Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-45/10)

(2010/C 100/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GEA Group (Bochum, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Kallmayer, I. du Mont i G. Schiffers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 decyzji w zakresie, w jakim ustalono w nim, że skarżąca naruszyła art. 101 ust. 1 TFUE (dawniej art. 81 ust. 1 WE) oraz art. 53 ust. 1 porozumienia EOG;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji w części, w której nakłada on grzywnę na skarżącą;
- posiłkowo, skrócenie ustalonego w art. 1 ust. 2 czasu trwania zarzucanego skarżącej naruszenia oraz obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie COMP/38.589 — stabilizatory termiczne. W zaskarżonej decyzji na skarżącą i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 81 WE oraz — od dnia 1 stycznia 1994 r. — art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżąca była stroną szeregu porozumień bądź stosowała uzgodnione praktyki w sektorze stabilizatorów cynowych oraz w sektorze ESBO/estrów na terenie EOG. Wspomniane porozumienia i uzgodnione praktyki miały polegać na ustalaniu cen, podziale rynków w drodze ustalania limitów dostaw, podziale i przydzielaniu klientów, a także wymianie poufnych informacji gospodarczych, a w szczególności informacji o klientach, wielkości produkcji i dostaw. Skarżącą obciążono odpowiedzialnością solidarną wraz z dwoma innymi przedsiębiorstwami będącymi następcami prawnymi przedsiębiorstw, które uczestniczyły w porozumieniach naruszających konkurencję.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003 L 1, s. 1

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że Komisja błędnie założyła, iż poprzednik prawny skarżącej miał decydujący wpływ na działalność uczestniczących w naruszeniu przedsiębiorstw. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że zaskarżoną decyzję wydano w oparciu o błędne ustalenia faktyczne oraz błędne zastosowanie prawnych przesłanek odpowiedzialności, w szczególności zaś przesłanek dotyczących domniemania istnienia decydującego wpływu.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że prawo Komisji do nałożenia grzywny na podstawie art. 25 ust. 1 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ uległo przedawnieniu. Twierdzi ona w tym względzie, że Komisja nie wykazała żadnych naruszeń po stronie uczestniczących w naruszeniu przedsiębiorstw w odniesieniu do okresu po 1997/98 r., a w każdym razie w odniesieniu do lat 1999 i 2000. Skarżąca podnosi dalej, że zawieszenie przez Komisję postępowania ze względu na spór, który toczył się w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji, nie skutkowało zawieszeniem biegu przedawnienia względem skarżącej.

Wreszcie w ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, iż naruszone zostało jej prawo do obrony. Utrzymuje ona w tym względzie, że Komisja bezpodstawnie zawiesiła dochodzenie na ponad cztery lata, wobec czego od wszczęcia dochodzenia do czasu, gdy skarżącą poinformowano o jego prowadzeniu upłynął okres około pięciu lat, zaś od wszczęcia dochodzenia do czasu przedstawienia jej zarzutów upłynął okres około sześciu lat. Ponadto Komisja zaniechała przeprowadzenia dochodzenia przeciwko działającym osobom oraz działowi przedsiębiorstwa, którego sprawa dotyczyła, co pozwoliłoby w pełni wyjaśnić okoliczności sprawy. Skarżąca stoi na stanowisku, że dopuszczając się tych uchybień, Komisja pozbawiła ją możliwości zabezpieczenia dowodów odcinających oraz skutecznej obrony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — *Faci* przeciwko Komisji

(Sprawa T-46/10)

(2010/C 100/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *Faci SpA* (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Piccardo, S. Crosby i S. Santoro)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji w części, w jakiej stwierdza, że skarżąca zawierała porozumienia w zakresie ustalania cen, podziału rynków w drodze ustalania limitów sprzedaży i przydzielaniu klientów;
- uchylene lub istotne obniżenie wysokości grzywien nałożonych na skarżącą;
- stwierdzenie nieważności decyzji w części w jakiej obniża ona wysokość grzywny obliczonej pierwotnie w stosunku do spółki *Bärlocher* lub istotnie istotne zmieszenie wysokości przyznanego obniżenia grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa nr COMP/38.589 — Stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim Komisja obciążyła skarżącą odpowiedzialnością za naruszenie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) oraz art. 53 porozumienia EOG polegające na zawieraniu porozumień i stosowaniu uzgodnionych praktyk w zakresie ustalania cen, podziału rynków w drodze ustalania limitów sprzedaży, przydzielaniu klientów w sektorze ESBO. Tytułem zarzutu ewentualnego skarżąca wnosi o istotne zmniejszenie wymiaru nałożonej nań grzywny.

W uzasadnieniu skargi skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła ogólne zasady prawa, dokonała oczywiście błędnej oceny, naruszyła zasady dobrej administracji i równego traktowania, wykroczyła poza swoje kompetencje, naruszyła zasady niezakłóconej konkurencji, nie dochowała obowiązku uzasadniania aktów oraz błędnie zastosowała wytyczne w zakresie obliczania grzywien z 2006 r. skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- Komisja dokonała oczywiście błędnej oceny przywiązując zbyt małą wagę do dowodów dotyczących okresu przed uczestnictwem skarżącej w kartelu i zbyt dużą wagę do pozostałych dowodów. W konsekwencji znaczenie faktu, że w pełni funkcjonująca kwalifikowana postać kartelu polegająca na ustalaniu cen, podziale rynków, przydzielaniu klientów, praktykowaniu szkodliwych cen, łapownictwo zakończył swą działalność przed przystąpieniem doń skarżącej nie został właściwie oceniony w procesie oceny powagi naruszenia jakiego dopuściła się skarżąca.